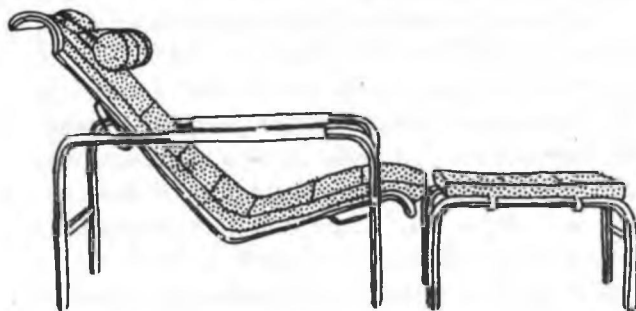

Герит Ритвелд. Синьо-червен стол, лакиран бук, 1918. "абстрактна скулптура за интериора", обемна интерпретация на живописта на Мондриан – такива са асоциациите, които поражда това изделие

Габриеле Муки. Шезлонг Джени, 1936 г.

към дизайна е да се акцентира на фундаменталната естетика и да се насочват студентите към чистите форми. За разлика от представителите на "изкуства и занаяти", той не презира машините. За преподаватели той назначава някои от най-големите живописци, графичи, мислители и архитекти на това време. Списъкът на преподавателите прилича повече на енциклопедия на изкуствата на XX в., и включва имена като Василий Кандински, Йоханес Итън и Паул Клее. Самата школа в Десау представлява забележителен паметник, въплъщение на образователната философия на Гропиус. Цялата сграда и детайлите ѝ са произведение на преподавателите и студентите от Баухаус.

Въпреки престижа и репутацията си обаче, непосредствените постижения на Баухаус са незначителни, а през целия 14-годишен период на своето съществуване школата има само 1250 студенти и 35 души редовен преподавателски състав. Въпреки че в Баухаус Марсел Бройер и Мис ван дер Роe установяват някои от каноните на модерния мебелиен дизайн, при експериментите им с тръбна стомана много малко от процеса "от изкуството към промишлеността", така широко пропагандирано от Гропиус, е постигнато на практика. Повечето от продукцията на Баухаус на практика е занаятчийска. Вероятно чувствайки иронията на съдбата и безсилието на своята мисия (поне в Европа), Гропиус подава оставка през 1928 г. и предава директорския си пост на швейцарския марксист

Ханес Майер. Политиката на Майер отчуждава школата от местното правителство, а управляващата социалдемократическа партия го уволнява, за да успокои консервативната опозиция. Майер е заместен от Мис ван дер Роe, който премества школата в една изоставена телефонна фабрика в Берлин до закриването ѝ през 1933 г. от нацистите.

В известен смисъл най-големият ефект от Баухаус се постига в Америка, където Гропиус реализира някои от своите най-хубави сгради и където, в качеството му на професор по архитектура в Харвардския университет, неговото преподаване повлиява на цяла генерация студенти. Мис ван дер Роe и Мохоли-Наги се заселват в Чикаго, където последният основава Ню Баухаус (днес Института по дизайн), а първият преподава в Армър Институт (днес Илинойския технологичен институт). Напоследък, с провала на псевдомодерното движение в областта на жилищната политика и издигането на популярността на постмодернизма, постиженията на Баухаус започват да се гледат със скептицизъм. В Милано авангардната група Студио Алкимия иронично нарича две от своите странни мебелини колекции "Баухаус". Журналистите преобладаващо използват термина Баухаус като етикет за стил. Всъщност Баухаус е образователна институция със сложна педагогическа програма, чийто главен принос е към теорията на дизайна. Когато през 20-те години на века школата е в процес на процъфтяване, тази педагогическа програма се